

Duchowny: Knježe Božo, ty sy naše wukhowanje stajnje a přeco. Prjedy dyžli hory buchu a zemja a swět stworjeny bě, sy ty Bóh wot wěčnosće hač do wěčnosće. Kiž ty ludžom daš wumrjeć a rjeknješ: Přińdźće zaso, wy člowske džěci! Přetož tawzynt lět je před tobu jako dzeń, kiž wčera zašoł je, a jako nócna wacha. Ty daš jim přeč hić, jako rěka přeč dze, a su jako són; runje jako trawa, kotraž wšak bórzy zwjadnje, kotraž rano kće a skoro zwjadnje, a na wječor posyčena budže a wuskhnje. To čini twój hněw, zo my tak zahinjemy, a twoja surowosć, zo tak nahle přeč dyrbimy. Přetož naše złósće postajiš ty prjódk so, naše potajene hrěchi na swětlo před swoje wobličo. Teho dla zańdu wšitke naše dny přez twój hněw. My naše lěta dokonjamy jako ryč. Naše žiwjenje traje sydomdžesać lět, hdyž wysoko přińdže, je wósomdžesać lět, a hdyž je krasne było, dha je próca a křiwda było, přetož wone so ruče minje, jako bychmy přeč lećeli. Štó wěri pak, zo ty so tak jara hněwaš? A štó boji so před tajkej twojej surowosću? Wuč nas wopomnić, zo wumrjeć dyrbimy, zo bychmy mudri byli. (Psalm 90, 2—13.)

Wosada: Srjedža w našim žiwjenju
 Smjereć tu na nas laka;
 Štó k nam přińdže z pomocu?
 Hdže nas hnada čaka?
 Ty sam, o Knježe Božo!
 Tych złósćow my so kajemy,
 Zo će rozhněwali smy;
 Ty sy naš swjaty Bóh,
 Ty sy naš sylny Bóh,
 Sy naš swjaty, smilny zbóžnik,
 Naš wěčny Bóh,
 Njedaj so nam skazyć
 We tym hórkim wumrjeću.
 Kyrie eleison!